

Kapitola třetí

START

Třetího dne byli zpět. Přistáli na nádvoří Holanovy továrny. Z jejich rozzářených tváří bylo vidět, že jsou všichni tři spokojeni. Ostrůvek zcela vyhovoval. Moře kolem bylo až na plovoucí kry prosto ledu. Byli tedy bezpečni před nežádoucími návštěvami z pevniny.

Ostrůvek byl kruhovitý. Jeho průměr byl asi čtyři kilometry a v jeho středu dýmala sopka. Dobrým dojmem působily lávovité svahy a stráně, místy rozbrázděné divokými kaňony a roklemi, v nichž bujely vysoké mechy, střídané pestrými koberci nevidaného polárního kvítí, místy i hustou spleť zakrslé kleče. V rozeklaných stěnách kaňonů hnízdily nespočetné rodiny polárního ptactva, na pobřeží bylo hojně tuleňů i mrožů; přišel jim do cesty i lední medvěd.

Všecka tato zvířata byla podivuhodně krotká, jistě viděla člověka poprvé a neznala dosud nebezpečí.

Na pobřeží byla sice teplota pod nulou, ale v roklích a kaňonech bylo tepleji vlivem proudů horké lávy, jimiž roztávaly horní sněhové a ledové vrstvy. Zurčely tu proudy čisté pitné vody, mísící se s prameny horkých vřidel, zahalených do oblaků páry. Ježto právě panovala polární noc, tonul celý širý kraj v tichu.

Sopkou a lávovými proudy oteplený vzduch činil pobyt všude na ostrově snesitelný. Spojen s proudy teplé vody, řítícími se se svahů do moře, nedovoloval tekutému živlu kolem ostrova zamrznout.

Nejvíce však byli noví obyvatelé ostrova nadšeni mořským chobotem na severní straně, který jako by byl vytvořen právě pro jejich účel. Tento rovný a hluboký záliv se vrýval asi tři sta metrů do ostrova. Jeho pravý břeh byl příkrý, ale levý měl mírný svah, který se rozšiřoval v okrouhlou kotlinu, ohraničenou strmou skalní stěnou, která tvořila přirozenou ochrannou hradbu proti studeným západním větrům, stejně jako protější příkrý břeh bránil přívalu větrů od východu.

Proudů lávy, valící se sem na jižním konci mořského chobotu, vytvořily vysokou stěnu, která sálala vedrem jako ohromná vyhřátá pec, plnic toto zákoutí příjemným teplem. Ohřívala vodu v chobotu tak, že v blízkosti přírodní pece mohla sloužit k příjemné koupeli.

V tomto zákoutí nebylo po sněhu ani stopy. Dno prostranství bylo porostlé vysokým pestře kvetoucím mechem a klečí tak bujnou, že namnoze

převyšovala člověka. Věru, ani nejbujnější fantazie by si nemohla vytvořit v ledových pouštích Antarktidy vlídnějšího a vhodnějšího koutku.

Mořský záliv, který si vyhlédli, byl přímo ideální loděnicí. A tu právě potřebovali.

Více než jeho druhové byl nadšen Juraj. Ne tím, co jsme dosud ličili. Kmitko byl příliš praktický obchodník, než aby v něm mohl vzklíčit atom jiných pojmů než – číslice. Byl nadšen právě počítáním.

Po celou cestu do Antarktidy, těch několik hodin, kdy byl nucen provázet své přátele po ostrově, a také po celou dobu letu vzduchem zpět počítal. Lpělo-li jeho oko na měřiči kilometrů, nebylo to proto, aby kalkuloval cenu kilometrů, nýbrž proto, aby zjistil úžasný rozdíl v rychlosti. A tento rozdíl uváděl jeho obchodnickou duši v nejvyšší vzrušení.

Výsledek propočtu ho ohromil. Vždyť tahle Bětka, jak dosud nazýval vrtulník, letěla průměrnou rychlostí tisíce kilometrů za hodinu tam i zpět. Dosud s ní dosáhl průměrně šest set. To znamená podstatné zvýšení! Ode dneška to není Bětka, nýbrž GRANÁT, PUMA, BLESK... Tak nějak ji pokřtí.

A to dělají ty vrtule!

Jaký je to čertovský materiál?

Kmitko věděl, že by marně šval čich a všechny ostatní smysly, aby tohle vyptáral. Znal Farina. A poznal už také Holana. Farin svou šlechtnou půjčkou založil kdysi jeho existenci. Toho si byl Kmitko dobře vědom a nikdy, za žádných okolností to nezapomene.

Kmitkovy počty měly ještě jiný základ. Také sice obchodní, ale s čestnými záměry: chtěl spojit jejich firmu se svou.

A tak Kmitko byl spokojen tím, co poznal, i novou nadějí a perspektivou, která se začínala rýsovat.

Usedli do křesel v Holanově pracovně. Vzájemný pohled a němé pokynutí pravilo: Úplná spokojenost navzájem.

„Tak, milý Juraji,“ začal Pavel, „teď řekněte, co jsme dlužni za výlet, který nám velmi prospěl.“

„Ani haléř.“

„Přece nebudete zdarma...“

„Zdarma? Ne, kamarádi. Obchod je obchod. Objednávám u vás vrtule pro všechny své vzducholodi. Řekněte mi základní cenu.“

„Ani haléř!“ vrátil Pavel Kmitkovi jeho slova.

„Přece nebudete zdarma...“